

เธอรักฉันทั้งใจ

เจนนิตา

เร้นรักบังใจ

เจนนิตา

รักบนความเคลือบแคลงสงสัย จะเจ็บซ้ำแค่ไหน
...ถ้าไม่เชื่อใจกัน

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะโชคชะตาหรือความบังเอิญที่ทำให้
กานติมา แอนเมเกอร์ และ พอล วิลล์คาร์เวล ได้พบกัน
ไม่ตรีจากชายหนุ่มที่ช่วยเหลือไว้ในครั้งนั้น กลับพิมพ์ประทับ
ลงในใจสาวน้อยที่ไม่เคยมีรักอย่างเธอยาวนานถึงสิบปี

เมื่อได้พบกันอีกครั้งความสัมพันธ์ของพวกเขาทั้งคู่
กลับไม่ง่ายอย่างที่คิด พอลกลับคิดว่าเธอคือภัยอันตราย
ของครอบครัวและอาจเกี่ยวพันกับบุคคลที่ทำให้ครอบครัว

ของเขามีปัญหา ท่านประธานหนุ่มจึงต้องจับตามองหญิงสาว
คนนี้อาไว้ หวังว่าสักวันเธอจะหลุดพิรุณออกมา
โดยที่ไม่รู้ตัวเลยว่าบางอย่างใจในเขากำลังเปลี่ยนไป

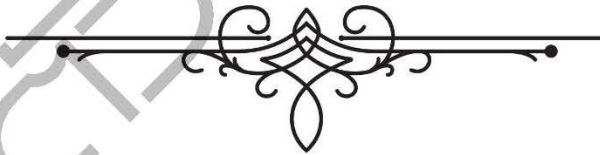
คนหนึ่งก็เก็บซ่อนบางอย่างเอาไว้
รู้ตัวดีว่าไม่ควรเข้าใกล้อีกฝ่ายเกินไป
อีกคนก็พยายามสืบหาความลับนั้น
โดยที่ไม่รู้ว่ากำลังถล่มตัวและหัวใจอย่างถอนไม่ถึง
กว่าจะรู้ตัวอีกครั้งทั้งเขาและเธอ
ก็ไม่อาจเก็บเร้นความรักที่ซ่อนไว้ได้
ยิ่งต้านเท่าไร ก็ต้องพ่ายให้แก่หัวใจของตัวเองทุกที!

ร่างสูงเดินอย่างสามชุกเข้าคร่อมร่างบางจนชิดกระจกก่อน
เขาจะก้มหน้าลงจ้องตาโตใหญ่ๆ

“ก็ฉันได้ยิน ที่ลับหลังทำปากเก่ง” แล้วนิ้วโป้งเรียวกก็ขยี้ริม
ฝีปากบางของหญิงสาวด้วยความมั่นใจ

“ฉัน...” คนชื่อกลับเริ่มสรรหาคำพูดมาต่อไม่ได้ ตอนนั้นสมอง
ส่วนหนึ่งได้ถูกทำลายด้วยกลิ่นกายและสบู่ของชายหนุ่มไปแล้ว
มือเรียวกเล็กสั้นแล้วยังขึ้นเหงื่อจนเธอรู้สึกได้

เร้นรักบังใจ ผลิตโดย *Peony Publishing* สำนักพิมพ์ในเครือ
บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน) 378
ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4148, 4926, 4837
โทรสาร 0-2434-3555, 0-2434-3777, 0-2435-5111
E-mail: info@amarin.co.th

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับ
เพิ่มเติม) พ.ศ. 2558 ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้ง
ดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์ หรือเผยแพร่ด้วย
รูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-18-3794-5

คำนำสำนักพิมพ์

บางครั้งคนเราก็มีความลับบางอย่างที่ไม่สามารถบอกให้ใครรู้ได้เก็บซ่อนเอาไว้ในใจ และหลายครั้งที่ความลับเหล่านั้นอาจจะทำให้คนใกล้ชิดตัวสงสัย เคลือบแคลงในการกระทำของเรา เช่นเดียวกับกับเรื่องราวของกานติมา แอนเมเกอร์ และ พอล วิลล์คาร์เวล เมื่อเรื่องราวเลวร้ายในอดีตกลายเป็นชนวนความคลางแคลงใจขึ้นมา คนหนึ่งก็สงสัยในตัวอีกฝ่าย อีกคนก็มีความลับที่ไม่อาจบอกได้ ยิ่งทำให้ความสัมพันธ์ของพวกเขาไม่ต่างยืนอยู่บนแผ่นน้ำแข็ง กานติมาได้แต่หวังว่าชายหนุ่มตรงหน้าเธอจะเห็นถึงความจริงใจผ่านจากการกระทำของตน แล้วตัวพอลจะสามารถมองข้ามเหตุผลและในอดีตเพื่อเริ่มต้นใหม่ได้หรือไม่ ความสัมพันธ์ที่ต้องอาศัยความเชื่อกันนี้จะผ่านไปได้ดีหรือไม่ขอทุกท่านร่วมลุ้นไปด้วยกันเลยคะ

Peony Publishing

คำนำผู้เขียน

สวัสดีค่ะ เจนนิทานะคะ กลับมาคราวนี้อยู่ภายใต้หลังคา Peony Publishing และ เร้นรักบังใจ ของเจนนิตาก็คสมบูรณ์ สวยงามตามความตั้งใจ เรื่องนี้เป็นเรื่องราวของกานติมา หญิงสาวที่เคยพบกับรุ่นพี่คนหนึ่งและเธอหลงรักเขาตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอกัน เวลาผ่านไปสิบปีทั้งสองคนกลับมาพบกันอีกครั้ง กานติมาตั้งใจทำให้ตัวเองสวยขึ้น เก่งขึ้น เพื่อที่จะได้เข้าไปทำงานกับรุ่นพี่คนเก่งคนนั้น แต่สำหรับพอล การปรากฏตัวของกานติมาทำให้เขานึกถึงผู้หญิงคนหนึ่งที่ทำให้น้องชายต้องแยกจากคนรัก

ความน่ารักของเธอ กำลังจะทำให้จิตใจของเขาไขว้เขว และเปลือใจให้เธอทั้งที่ยังจัดการเรื่องยุ่งยากไม่จบ

เจนนิตาขอแอบกระซิบเลยนะคะ เรื่องนี้ตอนฟินๆ เริ่มตั้งแต่ตอนแรกๆ รับรองจิกหมอนกันทั้งเล่ม มาลุ้นกันนะคะว่าเกรซจะ

ทำให้พอลหลงได้ขนาดไหน แล้วเรื่องราวในอดีตจะจบลง
อย่างไร

สุดท้ายอยากขอบคุณทุกคนที่ให้การสนับสนุน ครอบครัว
แฟนคลับที่ติดตามกันมานาน ส่วนแฟนคลับใหม่ขอต้อนรับเข้า
สู่อดินแดนความหวานของนักเขียนชื่อเจนนิทานะคะ หวังว่าทุก
คนจะมีแต่รอยยิ้มและมีความสุขเมื่อได้อ่านนิยายของเจนนิตา
ขอบคุณ Peony Publishing ที่ให้ความสนใจและดูแลเจนนิตา
เป็นอย่างดี ทีมงานน่ารักมากค่ะ

รัก

เจนนิตา

ประวัติผู้เขียน

มีชื่อจริงว่า แจง ภัทรธิดา อายุ 29 ปี ปัจจุบันทำอาชีพวิศวกร
บริษัทเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ

เป็นคนชอบอ่านหนังสือนิยายมาตั้งแต่เด็ก ราวๆ 14-15 ปี
ที่แล้ว เรื่องแรกๆ อ่านแนววัยรุ่นุ่นใสๆ โตขึ้นก็เป็นนิยายรัก นิยาย
โรมานซ์ แฟนตาซีก็อ่านบ้างค่ะ

เริ่มเขียนนิยายเรื่องแรกเมื่อเกือบๆ สองปีที่แล้ว จนเรื่อง
ปัจจุบันคือเรื่องที่ห้า ซึ่งทั้งห้าเล่มก็จะอาศัยประสบการณ์ที่อ่าน
นิยายมากกว่าครึ่งชีวิต ที่ตัดสินใจจากนักอ่านมาจับปากกา
คือมีช่วงหนึ่งหานิยายถูกจริตไม่ได้เลย เลยคิดเขียนเองเลยแล้ว
กัน พอลงมือจับปากกาครั้งนั้นก็ไม่อยากปล่อยอีกเลย เพราะ
มันสนุกมาก ทำให้ชีวิตช่วงว่างจากงานประจำไม่น่าเบื่อ
แต่ก็ยังคงอ่านงานของคนอื่นๆ อยู่เรื่อยๆ ค่ะ

เจนนิตา เป็นชื่อที่ลุ่มๆ ก็ผุดขึ้นมาในหัว ตั้งชื่อนามปากกา หลังนิยายเรื่องแรกเขียนไปได้ราวสองสามตอน อยากได้ชื่อ ไกลเคียงกับชื่อจริง ตอนแรกเวลาคุยกับนักอ่านจะใช้ เจน ส่วนนิตา ตามมาทีหลัง พอรวมเป็น เจนนิตา ก็รู้สึกเพราะดีค่ะ เลยเลือกชื่อนี้มาเป็นนามปากกา

ในอนาคตยังคงเดินไปบนเส้นทางนี้เรื่อยๆ ค่ะ มีเรื่องราวมากมายที่อยากถ่ายทอดให้นักอ่านได้รู้ ไม่ว่าจะเป็นงานของตัวเอง งานของคนรัก งานของเพื่อนๆ ถึงทุกคนจะจบคณะ วิศวะ แต่บางคนก็ทำงานไม่ตรงสาย แนนอนเรื่องราวของแต่ละคน น่าสนใจทั้งนั้น นัดพบกันที่เราก็คงมีแต่ศัพท์ใหม่ๆ มาอัปเดตทั้งนั้น มันเลยทำให้เราเขียนนิยายไปหัวเราะไป มีความสุขมากค่ะ

สำหรับความรักแล้ว
ฉันไม่เคยคิดหาเหตุผลจากมัน
รักก็คือ...รัก
และจะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้อยู่ใกล้รัก

CSA

1

Love at first sight

คุณตกหลุมรักครั้งแรกตั้งแต่เมื่อไร

นี่วีเรียวที่กำลังเลื่อนเมาส์ท่องเฟซบุ๊กหยุดนิ่งกับข้อความบนแฟนเพจ ขณะเดียวกันปากบางก็เผยอขึ้นเล็กน้อย สมองเริ่มนึกย้อนไปถึงเหตุการณ์เมื่อสิบปีก่อน ตอนที่เธอยังคงเป็นนักศึกษาปริญญาตรี ที่มหาวิทยาลัยชื่อดังในลอนดอน

วันนั้น อาจารย์ประจำภาควิชาได้เชิญแขกพิเศษเข้ามาให้ความรู้แก่นักศึกษาในฐานะที่เขาเป็นบุคคลที่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานตั้งแต่อายุยังน้อย อีกทั้งวิทยาการกลุ่มคนนี้ยังเคยเป็นนักศึกษาที่จบไปด้วยคะแนนสูงสุดของคณะอีกด้วย

‘ทุกคนคะ อย่างที่เคยบอก ว่าวันนี้เราจะมีแขกพิเศษ ซึ่งเขาจะมาคุยให้พวกเราฟังเพื่อเป็นกำลังใจในการเดินทางในสายอาชีพนี้...’

ในขณะที่อาจารย์กำลังบรรยายความสามารถและชีวประวัติของเขา ร่างสูงที่สวมสูทสีน้ำเงินเข้มก็เปิดประตูเข้ามานั่งรอข้างๆ ประตู ซึ่งทำให้สายตาของสาว ๆ ที่นั่งอยู่เต็มเก้าอี้เฝ้ายเตอร์พุ่งไปตรงนั้นทันที รวมถึงนักศึกษาสาวหน้าใสผมม้าปัด ผมถูกรวบไว้อย่างเรียบร้อยที่นั่งใกล้ๆ ประตูนั้นด้วยดวงตากกลมหลังเลนส์ของเธอเป็นประกายเมื่อเปลอจ้องเลียวหน้าหล่อๆ ของเขา

‘โห พอล วิลล์คาร์เวล ทายาทวีเวิลด์... ยัยเกรซ’ ไลลาเพื่อนสนิทลูกครึ่งไทย-อังกฤษที่นั่งข้างๆ เขย่าแขนกานติมาด้วยความตื่นเต้นเมื่อได้ยินสถานะของชายหนุ่มที่อาจารย์ประจำวิชากำลังพูดถึง

‘หืม’ กานติมาสะดุ้งเบาๆ ก่อนเงยหน้ามองเพื่อนรัก

‘ในเมื่อฉันหมดโอกาสไปทำงานที่วีเวิลด์แล้ว แก...’ นิ้วเรียวชี้หน้าเพื่อนแล้วทำหน้าที่จริงจัง ‘จะต้องไปนั่งเก้าอี้ในบริษัทนั้นให้ได้’ คนหมดโอกาสมัดมือชกเพื่อนรักเอาเสียตื้อๆ

หลังเรียนจบไลลาต้องกลับไปทำงานที่บ้านซึ่งเป็นบริษัทรับ
ออกแบบภายในขนาดเล็ก

‘เพื่อ?’ คิ้วเรียวเหนือกรอบแว่นย่นลงอย่างไม่เข้าใจ

‘ฉันจะได้หาเรื่องไปหาแกที่บริษัท อาจจะทำให้ฉันเจอว่าที่
ท่านประธานสุดหล่อไงเล่า’

‘โห คิดการใหญ่เหลือเกินนะแม่คุณ แก่ไม่กลัวฉันกันท่า
แล้วสุขเขาไว้คนเดียวหรือ’

‘โธะ! นี่แก แก่ไปฝึกพูดแบบนี้มาตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย’ ไลลา
จ้องเพื่อนรักที่แสนจะเรียบริ้วด้วยความอึ้งทึ่ง

‘มาจากแกนั่นแหละ’

‘อ้าย’ ไลลากรีดเบาๆ สั้นๆ พอได้ยินกันสองคน ‘ในที่สุดแก
ก็เริ่มกร้านโลกขึ้นมาแล้ว ยัยที่มขของฉัน’ มือเล็กยกขึ้นหยิกแก้ม
เพื่อนด้วยความภาคภูมิใจ ‘นี่ๆ ถ้าแกเลเวลอัปเมื่อไร ฉันยกเขา
ให้แกจิบเลย กล้าเปล่าๆ’

ใบหน้านวลของกานติมาขึ้นสีระเรื่อจางๆ ‘ตลก เป็น
เจ้าของเขาเหรือ ถึงจะมายกให้ณะ พอเลยๆ ฉันไม่มีสิทธิ์ไป
ทำงานที่นั่นพอๆ กับแก่นั้นแหละ เลิกเพ้อ’

‘หุย! ทำไมแกจะไปไม่ได้ บริษัทอาริคเป็นคอนซัลต์นะ แก
คงไม่อยากทำหรรอกไซ้ใหม่ วิเวลดส์ได้ใช้ความรู้สุด’

ไลลาพูดถึงบริษัทชั้นนำของวิทยากรหนุ่มหล่อในวันนี้ซึ่ง
เกี่ยวกับการออกแบบงานสถาปัตยกรรมและงานวิศวกรรมแบบ
ครบวงจร โดยมีตระกูลวิลล์คาร์เวล เป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่
ต่างจากบริษัทของคุณออกส่ายเลือดของกานติมาที่ทำ
เกี่ยวกับการให้คำปรึกษาและบริหารจัดการงานโครงการ
ถึงแม้ว่าบริษัทคอนซัลต์จะต้องใช้ผู้เชี่ยวชาญทางด้าน
สถาปัตยกรรมและวิศวกรรมก็ตาม แต่ที่ม้ฉันทนากรป้ายแดง
แบบพวกเธออยากจะมีผลงานเป็นชิ้นเป็นอันมากกว่างาน
บริหารโครงการที่กว้างเกินไป

‘คงไม่ดีหรรอก ฉันเกรงใจแต่ดีดี’

‘เฮ้อ’ ไลลาถอนหายใจ ‘เกิดมาเคยทำตามใจตัวเองไหม
เนี่ย เอาแต่ใจนะเคยไหมอะ ยัยที่มอเอี้ย คอยดูนะ สองปี ฉันจะ
บิลด์แกให้ได้’

‘แกจริงจังไปปะ แค่ว่าที่ท่านประธานหล่อนี้ต้องแอคชั่น
เบอร์นี่เลยเหรออ’

‘ใช่! ฉันจะส่งแกไปจับผู้ชาย’

‘อะ!’ เรียวปากรูปกระจับอ้าออกกว้างเห็นเหล็กตัดฟันรำไร
‘สรุปแกชอบเขาปะเนี่ย ฉันงงไปหมดแล้วนะ’

ไลลายิ้มเจ้าเล่ห์ ‘ชอบ ชอบแบบให้เขามาเป็นเพื่อนเขยอะ
คิกๆ ฉันเปลี่ยนใจแล้ว ฉันจะยุให้แกป็นโຕีะว่าที่ท่านประธาน
คอยดูนะยัยเกรซ ฉันจะทำให้แกออกมาจากเซฟโซนของแกให้
ได้’ เซฟโซนที่สาวลูกครึ่งผสมบลอนด์โดยธรรมชาติพูดถึงคือ
ครอบครัวของกานติมาที่ดูจะหวงเธอเกินวัฒนธรรมและสังคมที่
อาศัยอยู่เอามากๆ

‘ไม่อยากจะคิด ถ้าแกโดนคนหน้าดูๆ แบบมิสเตอร์วิลด์ คาร์เวล อ่อนจะเป็นยังไง หรือไม่ก็ดูแถมเหมือนสามีเจ้าระเบียบ บุรุษยาจกมที่ม คึกๆ คงพิลึกน่าดู’

‘แกจะบ้าหรือ พุดจาเพื่อแจ้อ คนแบบนั้นเขาคงมีคนรักไปแล้ว พุดอะไรดูสภาพตัวเองด้วย แล้วเราจะมีโอกาสป็นขึ้นที่สูง แบบนั้นได้ยังไง หยุด!’ กานติมาเบิกตาข่มขู่เพื่อนรักให้เลิกมโน นอกจากมันจะเป็นเรื่องไร้สาระแล้ว ยังทำให้เธอใจเต้แรงแปลกๆ ด้วย ‘ฟังเขาพูดได้แล้ว เตียวโดนอาจารย์ดูหรือก’

ส่วนรุ่นพี่หน้าหนึ่งที่อดีตอาจารย์ที่ปรึกษาเชิญมาคุยกับน้องๆ ก็ไม่ได้ใช้เวลาานมาก เขาเล่าถึงบรรยากาศตอนเรียน บรรยากาศตอนทำงานส่งอาจารย์ ซึ่งแน่นอนว่าสำหรับเด็กสายงานสถาปัตยกรรมแล้ว ย่อมรู้ดีว่าแทบหาเวลาอนไม่ได้เลย ตลอดระยะเวลาที่เรียน หลังจากนั้นพอหลุดถึงการทำงาน คร่าวๆ ที่วีเวิลด์ รวมถึงระบบโดยรวมของบริษัท ซึ่งวีเวิลด์เองก็เป็นทำงานในฝันของนักศึกษาในคณะหลายๆ คน

‘คนอะไรนี่เวอร์ ถามที่ยิ่งกว่าอาจารย์ไทนี่ย’ ไลลาหมายถึงอาจารย์ที่เฮียบที่สุดในคณะ ซึ่งถูกเล่าลือถึงกิตติศัพท์กันรุ่นต่อรุ่น และพอได้มาสัมผัสกับตัวแล้วก็สมคำเล่าลือจริงๆ

‘นั่นสิ สองชั่วโมงยืมแค่สองทีเอง’ กานติมาต่อประโยคสนทนาของเพื่อนอย่างไม่ใส่ใจนัก ขณะที่ทั้งสองเพิ่งจะเดินออกมาจากตึกเรียน

เมื่อไลลาได้ยินแบบนี้ก็หยุดเดินทันที นัยน์ตาสีฟ้าหรือลงมองเพื่อนรักอย่างล้อเลียน ‘ฮั่นแน่ มีแอบนับรอยยืมด้วยชอบอะดิ ชอบอะดิ’

‘มะ...ไม่ใช่ซะ ก็...ก็เราฟังเขาบรรยายไง ก็ต้องดูหน้าเขาปะ’

‘เหออ หน้าแดงนะเรานะ’

‘พอแล้วๆ มีทานข้าวกับแม่ไม่ใช่เหออ รีบไปได้แล้ว จะได้รีบกลับมาทำงาน ฉันทไปรอที่อพาร์ทเมนต์แกนะ เหลืองานอีกเยอะเลย คีนี่เราจะได้นอนกันใหม่เนี่ย’

‘จ้า ไปนะ’

เมื่อเพื่อนรักหายไปราวกับสายลม กานติมาหันหลังกลับ
เดินออกไปทางประตูหลังมหาวิทยาลัยซึ่งใกล้กับซูเปอร์มาร์เก็ต
แต่ในระหว่างนั้นมีกลุ่มเพื่อนผู้ชายสี่คนเดินเข้ามาหาเธอ

‘เต’ กานติมาเรียกชื่อเพื่อนร่วมคณะด้วยท่าทางประหม่า
ทำไงดี! ไฉนก็กลับไปแล้วด้วย

‘ไฮ เกรซ’ หนุ่มสัญชาติไทยที่ทักทายเป็นภาษาอังกฤษ ก่อน
จะเดินเข้ามาใกล้ๆ เธอแล้วส่งยิ้มให้ ‘แขกพิเศษที่ดอกเตอร์ลิล
ลีเชิญมา บรรยายเสร็จแล้วหรือ พวกฉันไม่ได้เข้า ช่วยสรุปให้
ฟังหน่อยสิ’

‘เอ่อ ที่จริงก็ไม่มีอะไรมากหรอก เขาแค่มาแล้วเรื่องตอน
เรียนแล้วก็พูดถึงบริษัทเวิลด์ของเขาแค่นั้นเอง ฉันต้องรีบ
กลับไปทำงานส่งอาจารย์ก่อน ขอตัวนะ’

แต่แล้วร่างเล็กที่กำลังเดินผ่านร่างสูงไปก็ต้องหยุดฝีเท้า
เมื่อหนึ่งในเพื่อนของเตชินที่ยืนปิดทางเธอไว้

‘เธอช่วยเล่าให้เราฟังบ้างสิ เดี่ยวดอกเตอร์ถามหรือให้
เขียนรายงานส่งพวกเราจะต้องมีข้อมูลบ้าง’ เตชินท์ยังคงพูดกับ

กานติมาด้วยน้ำเสียงปกติ พร้อมกับเดินเข้ามาจับที่แขน
เรียวเล็กของเธอ

‘ปล่อยนะ บอกว่าไม่วางใจ อีกอย่าง อาจารย์ไม่ได้ให้เขียน
รายงานอะไรนั้นหรอกน่า นายไม่ต้องห่วง’ พุดไปกานติมาก็
พยายามแกะมือของอีกฝ่ายออกไปด้วย

‘อย่าใจร้ายน่าเกรงขาม ไปนั่งคุยกับฉันตรงใต้ตึกนั้นก็ได้’ พุด
แล้วอีกฝ่ายก็ออกแรงกระชากลากคนตัวเล็กกว่าให้เดินตามไป

ใบหน้านวลของกานติมาเต็มไปด้วยผดเหงื่อ จะบอกว่า
เธอกลับเขาก็คงใช่ ยิ่งตัวคนเดียวแบบนี้เธอยังไม่รู้จะทำอย่างไรให้
หลุดพ้นจากคนที่คอยตามตื้อเธอมาตั้งแต่ปีหนึ่ง

‘ฉันไม่ไป ปล่อยฉันนะเต’ เจ้าของแขนเรียวกัดฟันสะบัด
แขนตัวเองออกอย่างแรง เธอเตรียมจะวิ่งหนีเขา แต่ผู้ชายใน
กลุ่มของเตชินท์กลับดึงเสื้อเธอเอาไว้ ทำให้เธอล้มลงข้อศอก
กระแทกกับพื้นถนน

เตชินท์มีสีหน้าไม่พอใจที่กานติมาตี้อดดิ้งกับเขาก่อน เขาเดินไปนั่งยองๆ ตรงหน้าหญิงสาว ‘เจ็บริเปล่า มา ฉันทาไปทำแผล’

‘ไม่ต้องยุ่ง! ออกไปนะ’

‘เกรซ อย่าตี้อ’ เตชินท์ว่าพร้อมกับส่งมือให้กานติมาจับมือเล็กตบมือใหญ่ที่กำลังเอื้อมมาเสียดังลั่นด้วยความไม่พอใจ

‘ฉันทาเริ่มโมโหแล้วนะเกรซ!’

ที่บันไดหน้าตึก หมู่ร่างสูงที่สวมสูทสีน้ำเงินเข้มกำลังเดินลงมาหลังจากรำลืออาจารย์เสร็จแล้ว ดวงตาเหยี่ยวหรือล่งเล็กน้อยเมื่อเห็นเหตุการณ์ไม่ปกติตรงหน้า ชายหนุ่มกวาดตามองไปรอบๆ แน่ใจว่านักศึกษาที่เหลือในตึกเพียงไม่กี่คนที่กำลังมองไปที่เดียวกับเขา แต่กลับไม่มีใครเดินเข้าไปใกล้เลย เขาตัดสินใจเดินเข้าไป หยุดก้มลงหยิบชุดแผ่นกระดาษที่ปลิวมาตกใกล้ๆ ที่เกิดเหตุ

‘ซี้ตดอกเตอร์ลิลลี่’ ชายหนุ่มพึมพำขณะเงยหน้าขึ้นมอง
กลุ่มคนที่อยู่ตรงหน้า ‘มีปัญหาอะไรกันรีเปล่า’

เตชินท์หันกลับมาองพอลแล้วรีบลุกขึ้น ‘เปล่า เธอแค่ล้ม
ผมกำลังช่วยเธอ’

‘งั้นหรอ ฉันเห็นเพื่อนนายทำเธอล้มนะ’

‘ก็บอกว่าไม่มีอะไร ลุกขึ้นเถอะ ไปทำแผลกัน’ หนุ่มยิ้มผม
ทองหันมาถ่มแล้วดึงแขนกานติมาให้ลุกขึ้น

‘มิสเตอร์วิลล์คาร์เวล ช่วยฉันด้วยค่ะ ฉันไม่อยากไปกับเขา’
ขณะที่ท่อนแขนเรียวถูกกำอย่างแน่นให้เดินไปกับกลุ่มคนที่เธอ
ไม่ชอบเอาเสียเลย ใบหน้านวลภายใต้กรอบแว่นหันมาหาที่พึง
ที่คิดว่าน่าจะช่วยเหลือเธอได้

พอลพยักหน้าช้าๆ เขาก้าวไปหากานติมา ‘เหมือนว่าเธอ
จะไม่รับไมตรีจากนายนะ’ ว่าแล้วมือหนาก็เข้าแทรกกลาง
ระหว่างเตชินท์กับกานติมา เขาโอบไหล่ของหญิงสาวอย่าง
สุภาพเพื่อให้เธอหันหลัง แต่ก็ต้องสะดุดกับร่างสูงของนักศึกษา
ชายกลุ่มเดียวกับเตชินท์ที่พยายามจะขวางไว้

พอลหรือตาลงมองหนุ่มๆ ตรงหน้าอย่างคนไม่กล้า ‘พวกนายคงไม่อยากมีเรื่องกับฉันที่หน้าตึกคณะหรอกนะ’

แน่นอน ชายหนุ่มพวกนั้นไม่เกรงกลัวคำขู่ของพอลเลยสักนิด พวกเขาเดินเข้ามาหาพอลพร้อมกัน

‘พวกนายอย่าเข้ามานะ เขาเป็นแขกของอาจารย์ลิลลี่’ เสียงหวานข่มขู่บ้าง

กลุ่มของเตชินท์มองหน้ากันไปมา สีหน้าเริ่มมีความลังเลเล็กน้อย ถ้าเป็นอย่างที่หญิงสาวพูดจริงคงได้ไม่คุ้มเสีย ถ้าไม่ผ่านวิชาดอกร์ลิลลี่ก็ไปต่อวิชาต่อไปไม่ได้แน่ๆ สุดท้ายก็ยอมถอย เมื่อเห็นหัวหน้ากลุ่มส่ายหน้าซ้ำๆ

เมื่อแน่ใจแล้วว่ากลุ่มคนตรงหน้ายอมปล่อยเขากับกานติมาแล้ว ร่างสูงก็รีบกุมไหล่มนให้เดินออกไปจากจุดเกิดเหตุโดยเร็ว

ส่วนหญิงสาวที่ถูกรื้อไหญ่เกาะไหล่เอาไว้หลวมๆ หันกลับไปมองทางที่เธอเดินจากมาเล็กน้อยก่อนเงยขึ้นมองใบหน้าเรียบนิ่งของคนตัวสูงข้างๆ ‘เอ๋อ ขอขอบคุณนะคะ

คงปลอดภัยแล้วค่ะ ฉันขอแยกจากคุณตรงนี้เลยก็แล้วกันนะ
ค่ะ'

คนตัวสูงหยุดมองเสียหน้าเจ้าของไหล่มนแวบหนึ่งก่อน
หันไปมองด้านหลังบ้าง 'เดี๋ยวไปส่งนอกมหา'ลัย'

'คะ?' คิ้วเรียวย่นลงเล็กน้อย 'ไม่คิดว่าเขาจะช่วยเธอต่อ
พอคิดจะค้ำก็ไม่ทันเสียแล้ว อีกฝ่ายไม่มีท่าที่จะหยุด เขาพา
เธอเดินต่อไปอีกไม่กี่ก้าวก่อนที่จะดันให้เธอเข้าไปนั่งในรถ
สปอร์ตคันหรู ส่วนเจ้าของรถเดินไปขึ้นรถที่ฝั่งคนขับ

'คาดเข็มขัด' พอลออกคำสั่ง

แค่สั่งให้คาดเข็มขัด ทำไมต้องทำเสียงดูด้วยนะ

ขณะนั้นทาเขาในใจ มือก็หันไปดึงสายรัดนิรภัยมาเสียบ
ที่ล็อกอย่างว่าง่าย และพอรถออกตัวมาไม่ถึงหนึ่งร้อยเมตร
กานติมาก็ต้องยกมือขึ้นกระชับเสื้อคลุมเพราะเริ่มรู้สึกหนาว
อาการของเธอทำให้เจ้าของดวงตาคมเข้มต้องเหลือบมองก่อน
ปรับเพิ่มอุณหภูมิในรถให้อุ่นขึ้น ระหว่างพวกเขาไม่มี

การสนทนาใดๆ เกิดขึ้น จนกระทั่งรถไกล้ออกประตูหลังมหาวิทยาลัย

‘เอ่อ คุณส่งฉันที่ซูเปอร์มาร์เก็ตก็ได้ค่ะ’

พอลเหลือบตามองกระจกซ้ายขวาหน้าหลังแล้วก็ต้องหรีดตาลงอีกครั้ง เมื่อเห็นกลุ่มเตชินท์กำลังเดินวนเวียนอยู่แถวประตูทางออก อีกฝ่ายต้องมาดักรอเธอแน่ พอลคิดอย่างนั้น ‘เธอพักที่ไหน’

‘คะ?’

พอลชักสับสน ผู้หญิงอะไรตื่นเป็นบ้าเลย สมควรแล้วที่โดนคนอื่นแกล้ง ‘นี่ ฉันถามอะไรก็พูดออกมาชัดๆ ตรงๆ ไม่ต้องตื่น ฉันไม่ทำอะไรหรอกนะ เธอก็รู้ว่าฉันเป็นแขกของอาจารย์ไม่ใช่เหรอ’

‘ฉันไม่ได้คิดแบบนั้นนะคะ ขอโทษค่ะ ที่ทำให้คุณรู้สึกแบบนั้น’ เธอเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ้อมแอ้ม

‘ตกลง ฉันต้องไปส่งเธอที่ไหน’

‘เอ่อ...’ ใบหน้าवलเงยขึ้นมองซ้ายมองขวา ‘เลี้ยวซ้าย
ข้างหน้าค่ะ’

คนขับทำตามคำบอกโดยไม่พูดอะไรอีกเช่นเคย

‘จอดตรงซูเปอร์มาร์เก็ตเล็ก ๆ ตรงนั่นก็ได้ค่ะ’

‘บอกว่าจะไปส่งถึงที่พักใจ’

‘ทราบแล้วค่ะ ซ้าง ๆ นั่นคืออพาร์ทเมนต์ที่ฉันพักค่ะ’

กานติมาหมายถึงห้องพักของไลลา ส่วนเธอถ้าไม่ต้องการ
การบ้านดึก ๆ ก็กลับบ้าน ซึ่งบ้านของเธอห่างจากมหาวิทยาลัย
ไม่มากเท่าบ้านของไลลา ที่สำคัญแต่ติดกับแม่ของกานติมา
หวังลูกสาวมาก เธอจึงไม่ได้รับอนุญาตให้ออกมาอยู่คนเดียว

พอลเจียบแล้วขับไปจอดตรงตามคำบอก

‘ขอบคุณมากนะคะที่ช่วย ปกติฉันไม่ค่อยอยู่ตัวคนเดียว
แต่วันนี้เพื่อนสนิทของฉันติดธุระ และก็ไม่คิดว่าจะเกิดแบบนี้
ด้วย ขอบคุณอีกครั้งค่ะ’ แล้วสี่รชะทุยก็ก้มให้คนใจดีก่อนจะ
เปิดประตูลงจากรถไป

ในขณะที่หญิงสาวกำลังเอี้ยวตัวลงจากรถ สายตาคมลึก เหลือบไปเห็นเหนือข้อศอกด้านหลังของเธอมีเลือดเประอะอยู่ มีอหนาทำท่าจะเอ้อมไปยื้อหญิงสาว แต่ปากกลับหนักไม่ยอม เรียกเธอไว้ เลยต้องค้างอยู่อย่างนั้น จนเธอเดินหายเข้าไปใน ชูเปอร์มาร์เก็ต พอลดสติใจรออีกนิด ไม่นานแม่พนักงานศึกษา ไล่แวนก็เดินออกมา เขาจึงลงจากรถแล้วเดินไปหาเธอทันที

‘คะ?’ คิ้วเรียวเล็กขึ้นอย่างงงๆ

‘ฉันทัน เอะอ ไปหาหมอไหม’

กานติมาเอี้ยวตัวไปดูข้อศอกตัวเองตามสายตาคมที่จ้อง ตรงนั้นไม่ว่างตา ‘อ้อ ไม่ต้องหรอกคะ ฉันคิดว่าน่าจะจัดการเอง ได้’ ว่าแล้วก็ยกถุงอุปกรณ์ทำแผลมาให้เขาดู

‘ขอบคุณนะคะที่เป็นห่วง’ เธอยิ้มหวานแล้วก็มึนศีรษะให้เขา เพื่อขอบคุณและกล่าวลาอีกครั้ง

เป็นห่วงหรือ คิ้วเข้มกระตุกเบาๆ นี่เขารู้สึกแบบที่เธอว่างั้น หรือ

หึ! ไม่เห็นจะรู้ตัวเลย

แต่พอเห็นคนที่เดินห่างออกไปยกข้อศอกตัวเองขึ้นดู ไบหน่านवलบิดเบี้ยวราวกับเจ็บปวดนักหนา คนไม่ยอมรับว่าเป็นห่วงรีบวิ่งตามไปคว้ามือบางดิ่งเธอไปนั่งเก้าอี้ตรงหน้าอพาร์ตเมนต์

‘ทำเองคงไม่สะดวก ไหนๆ ก็ช่วยแต่แรกแล้ว มา เดี่ยวฉันช่วย’ ว่าแล้วชายหนุ่มก็ถือวิสาสะเปิดถุงที่เธอถือออกมาจากซูเปอร์มาร์เก็ต ดึงทิชชูเปียกออกมาเช็ดมือตัวเองก่อนจะดึงอีกขึ้นมาเช็ดทั้งแขนเรียวยาวข้างที่เป็นแผล

‘ไอ้ะ! เจ็บ’ ไบหน่านवलยับย่น

เขานิ่งค้างจนกระทั่งเห็นมือของอีกฝ่ายเทาล้างแผลลงบนสำลีด้วยตัวเอง ‘เอามา จะเบามือลงก็แล้วกัน’

กานติมามองเสี้ยวหน้าของคนที่ใจดีแล้วแอบยิ้มเบาๆ เขาคงทำไม่เป็น แต่ความตั้งใจเกินร้อยเอามากๆ

น่ารักจัง

‘เจ็บไหม’ เขาถามขณะค่อยๆ แต้มยาลงบนแผล

‘ไม่ค่ะ อันนี้ผ้าปิดแผล รบกวन्द้วยนะคะ’ แล้วมือเรียวเล็ก ก็ยื่นผ้าสีเหลี่ยมสีขาวให้เขา

‘มีพลาสติกเกอร์กันน้ำอันเล็กๆ อีกไหม’

‘คะ?’ คิ้วเรียวย่นลงเล็กน้อยก่อนจะเห็นนิ้วเรียวของ บุรุษพยาบาลจำเป็นชี้ไปที่ใต้ข้อศอกที่มีแผลเล็กๆ เธอพยักหน้า รัวๆ คั้นถุงกระดาษอีกครั้งแล้วดึงแผ่นพลาสติกเกอร์ออกมายื่นให้ เขา

‘อะແ່မ်’ ไลลากระแอมเรียกเพื่อนรักมาแต่ไกล

สองหนุ่มสาวเงยหน้าขึ้นมองสาวผมบลอนด์พร้อมกัน

‘อ้าว ทำไมไม่กลับมาไวจิง’

‘แม่บอกติดธุระด่วน มาไม่ทัน พรุ่งนี้ค่อยนัดกันใหม่ แล้ว แกเป็นอะไร เกิดอะไรขึ้น ทำไมมิสเตอร์วิลล์คาร์เวลล์มาอยู่ที่นี้ ค่ะ’

‘ลัมนะ เขาช่วยไว้ เดี่ยวเล่าให้ฟัง” แล้วกานติมาก็หันไป ทางพอล “เอ่อ นี่ไลลาคะ เพื่อนสนิทที่บอก’

คนหน้าหนึ่งพยักหน้าช้าๆ ‘ทำแผลเสร็จ แล้วเพื่อนเธอก็
มาแล้ว จั๊นฉั๊นไปนะ’

‘ขอบคุณมากนะคะ’ ร่างบางลุกขึ้นตามเขาแล้วยิ้มให้
พอลแค่พยักหน้า เตรียมเดินกลับไปทีรถ แต่เขาหันกลับมา
แนะนำเธอ ‘เออ ถ้าฝึกวิธีป้องกันตัวเอาไว้ก็คงจะดีนะ ฉั๊น... ฉั๊น
แค่แนะนำ’

สองสาวยิ้มให้ชายหนุ่มก่อนไลลาจะเป็นคนพูดขึ้นมา
‘รับรองเจอกันคราวหน้า ยัยนี่จบบัญชีขั้นสูงแน่นอนค่ะ’

พอลยิ้มเล็กน้อยก่อนจะเดินจากไป

‘พรหมลิขิตชัดๆ หวานมากๆ ด้วย เข้ากับบรรยากาศสุดๆ’
ไลลาพูดพร้อมอมยิ้มมองรูปในโทรศัพท์มือถือไปด้วยจนเพื่อนที่
เดินตามมาเกิดอาการสงสัย

‘แกพูดอะไรอะ แล้วนั่นอะไร’

ไลลายิ้มเจ้าเล่ห์แล้วชูภาพที่เธอแอบถ่ายให้เพื่อนรักดู

‘เฮ้ย! ยัยบ้า เห็นเพื่อนเจ็บแทนที่จะเข้ามาช่วย’

‘ก็มีคนช่วยแล้วไง แล้วตกลงไปไงมาไงถึงได้มาสวิตกัน
หน้าบ้านได้เนี่ย’

‘ไม่ได้สวิตสักหน่อย เพ้ออีกแล้วนะ แก ฉันทอนพวกเต...’
แล้วกานติมาก็เล่าเหตุการณ์ทั้งหมดจนกระทั่งพอลมาส่งเธอที่
บ้านให้ไลลาฟัง

‘โห ขอโทษ ฉันทน่าจะพาแกไปด้วย ต้องขอบคุณพระเอก
ของเราใช้ไหมเนี่ย’

‘อืม ถ้าไม่ได้เขาคงแย่’

‘ในความโชคร้าย แกก็โชคดีเหมือนกันนะเนี่ย หล่อแล้วยัง
ใจดีอีก น่ารักจริงๆ เลย’

‘การกระทำน่ารักอยู่หรอก แต่อย่าให้พูดเลย น้ำเสียงจะสั้น
ประสาทไปไหน คนอะไร แค่พูดธรรมดา ยังเหมือนนดูเลย’

‘แน่ะ มีทำเสียงงอน’

‘เปล่านะ ไม่ได้งอนสักหน่อย ฉันทมีสิทธิ์แบบนั้นที่ไหนกัน’

‘หึๆ เดี่ยวส่งรูปให้นะ จะได้มีกำลังใจในการตั้งใจเรียนแล้ว
เข้าวีเวิลด์ให้ได้’

‘เขาไม่มีลูกมีภรรยาไปแล้วเหรอ’

‘ไม่! โสดสนิท ฉันสืบมาแล้ว’

‘ตอนนี้โสด เดี่ยวก็มีหรือเปล่า อีกอย่าง เราคงไม่ได้พบกัน
อีก’

‘นั่น! ทำเสียงน้อยใจ หัวน้ไหนกับคนหล่อของฉันแล้วอะดิ’

‘เปล่า ฉันไปอาบน้ำแล้วนะ จะได้รีบออกมาทำงาน’

‘นั่นไง! ชอบก็บอกชอบ ไม่ต้องเขินหรือก่น่า คิกๆ’

เจ้าของไบหน้าฉ่ำวอลุ่มกว้าง เมื่อคิดถึงใครบางคนที่เคย
พบกันเมื่อสิบปีก่อน ถึงแม้ว่าหลังจากวันนั้นจะไม่ได้พบกัน
อีก แต่เธอยังไม่ลืมเรื่องที่เขาเคยช่วยเหลือเธอไว้ เธอตามข่าว
เขาอยู่ตลอด เขาทั้งหล่อและเก่งขึ้นทุกวัน ที่สำคัญมิสเตอร์พอล
ของเธอยังเร็วไวแหว่วว่าจะมีคนรัก

“ตอนนั้นว่าหน้าดูแล้ว ตอนนี้อยิ่งดูเข้าไปใหญ่เลยนะคะ”
เธอบ่นเบาๆ ขณะที่ดวงตากกลมไร้กรอบแว่นกำลังมองรูปถ่ายที่
ไอลาแอบถ่ายเมื่อสิบปีก่อน

“เฮ้อ! นี่ก็มองอยู่ได้ มองมาก็ปีแล้วอะ” เสียงเพื่อนรักที่แอบเข้ามาในอพาร์ทเมนต์ของเธอพูดติดรำคาญ อพาร์ทเมนต์แห่งนี้ กานติมาเพิ่งซื้อก่อนออกมาอยู่เองเมื่อสองปีที่แล้ว เพราะว่าใกล้ที่ทำงาน แต่เธอยังคงไปๆ มาๆ ระหว่างที่นี้กับบ้านคุณพ่อคุณแม่อยู่บ่อยๆ

“อ้าว ไลลา มาแล้วหรอ”

“ใช่ ฉันซื้อของมาลองด้วยเต็มเลย”

“โห ฉันแค่ได้งานใหม่ แกก็โอเวอร์ไปได้”

“หึๆ แต่งานใหม่ของแกครั้งนี้คือสิ่งที่แกรอคอยมากกว่าสิบปีเลยนะจ๊ะ ไม่ให้โอเวอร์ได้ไง” ไลลาพูดไปยิ้มไป คล้ายกับกำลังล้อเลียนเพื่อนอย่างนั้น “ฉันบอกให้สมัครไปตั้งนานแล้วก็ไม่ยอมทำสักที”

“บอกแล้วไง ถ้ายังไม่เก่งจริงจะไม่ไปเหยียบที่นั่น”

“รู้แล้วๆ และก็รู้ด้วยว่ายัยทิมของฉัน เอ๊ะ! ไม่ทิมแล้วสิ ตอนนี่เก่งแล้วก็สู้คนอื่นเยอะแล้วนี่ ท่านอดีตว่าที่ไดเรกเตอร์ของเมเกอ์” ไลลารู้ดีว่าเพื่อนอยากไปทำงานที่วีเวลด์มากแค่

ไหนด ถ้าไม่นับท่านประธานคือพอล วิลล์คาร์เวลแล้ว เธอก็
 อยากจะร่วมงานกับคนเก่งๆ ทีมเก่งๆ ของที่นั่นเหมือนกับเพื่อน
 ร่วมสายอาชีพคนอื่นๆ “หึๆ ถ้าจะเข้าไปเป็นเด็กก๊ากก็อกในนั้นก็
 กลัวเขาจะไม่สนใจว่าฉัน”

“ฮึ!” กานติมาย่นจมูกใส่เพื่อนอย่างมั่นเขี้ยว รู้ดีนักนะไลลา
 “แต่ฉันเกรงใจอารีมากๆ เลย ลำบากใจจังที่จะต้องไปบอกทุก
 คน แต่ดีดีกับแม่คงผิดหวังในตัวฉันแน่ๆ”

“เอาน่า วิวิลด์ก็น่าภูมิใจนี่ ถึงจะตำแหน่งน้อยกว่าเมเกอ์
 ก็เหอะ อีกอย่าง ฉันรู้ว่าแกอึดอัดเลยตัดสินใจเด็ดขาดแบบนี้”

กานติมายิ้มจางๆ “ตื่นเต้นจัง แกว่าเขาจะจำฉันได้ไหม”

“ไหนดเมื่อก่อนบอกไม่ได้ชอบ ตอนนี่ถอนตัวไม่ขึ้นแล้วนะ
 แกนะ ถึงกับขอปริ้นท์รูปมาเก็บไว้ แม้แต่ปลาสเตอร์ที่แปะหลัง
 รูปก็ไม่ยอมทิ้ง”

ได้ยินแบบนี้มีอบางก็พลิกหลังรูปมาดูอีกครั้ง “ไม่ขนาด
 นั้น อีกอย่าง ไม่ได้หวังให้เขามาสนใจสักหน่อย”

“ไม่หวังเลย! รอมาเป็นสิบปีขนาดนี้ ไม่ชอบใช้กำลัง แต่ก็พยายามเรียนยูโดจนเกือบขั้นกลางๆ แถมหลังเรียนจบ กว่าจะไปทำงานกับอาริคแกก็ไปฝึกฝีมือที่บริษัทออกแบบดีๆ ตั้งสองที่ ถึงจะไม่ดีเท่าวีเวิลด์ แต่พอร์ทโฟลิโอโครงการสวยๆ แทบล้นแพ้ม”

คนสวยผมตัดลอนเบิกตาที่ไปทำเลสิกมาแล้วเรียบร้อย พร้อมกับอ้าปากค้าง เถียงเพื่อนรักไม่ได้ว่าที่ตัวเองแอบไปอัปสกีลมาก็เพราะเขาทั้งนั้น

“ป่านนี้เขาคงมีคนรักไปแล้วมั้งแก ที่อยากไปวีเวิลด์แค่ออยากเจอคนเก่งๆ แค่นั้นเอง”

“ไม่รู้ รู้แต่ว่าสัมภาษณ์ล่าสุดเมื่อสัปดาห์ที่แล้วคือโสดสนิทเหมือนเดิม ไหนๆ ก็ลงทุนอัปสวย อัปเก่งมาขนาดนี้แล้ว ลองสักหน่อยจะเป็นไรเล่า”

“ทำให้เขาสนใจให้ได้ก่อนเหอะยะ”

“คิกๆ นี่เหมือนแกกำลังจะไปอ่อยเขาเลยนะเนี่ย”

“บ้า! ฉันแค่ปลื้มเขา ไม่ได้คิดโรคจิตแบบแก”

“จ๋า ปลื้ม ปลื้มมาก ปลื้มจนชาตินี้ผู้ชายที่ไหนก็ไม่ดีเท่า
มิสเตอร์พอลแล้ว”

เร้นรักบังใจ